

NAŠE RODINNÉ STŘÍBRO

DŘEVĚNÁ SLÁNKA PO BABIČCE

Moje babička z tátovy strany se narodila v roce 1890 na Křižánkách na Českomoravské vysočině. Pocházela z chudé venkovské rodiny, vdala se za podomního obchodníka do Poličky a pět let po té, co ovdověla, se přestěhovala do naší rodiny, která žila na venkovské faře. A s ní přibyla do naší kuchyně dřevěná slánka. Mně bylo tehdy pět let, přesto se mi dřevěná slánka vryla do paměti. Do té doby jsme totiž měli sůl jen v porcelánové slánce. A navíc jsem podobnou dřevěnou slánku našla v ilustraci pohádky Sůl na zlato. Babička se rázem stala součástí mého pohádkového světa.

Čas od času hrozilo slánce vyhození. Stávalo se, že ji někdo zapomněl na kamnech. Ale když se kamna rozpálila, cítili jsme, že se pálí dřevo. Díky tomu naštěstí nikdy nedošlo k nejhoršímu. Avšak otevřelo se téma, zda stará a ohořelá slánka má stále mít své místo v naší kuchyni, když existují moderní praktické slánky. Tehdy babička nostalgicky povzdechla: „Tu mám od rodičů z domova.“ Jsem nesmírně vděčná, že se pak rodiče neodvážili propadnout trendům moderní domácnosti a dřevěnou slánku vzali na milost. A to i po babiččině smrti.

Možná se to jeví jako pošetilé, že rodinným stříbrem se pro mne stala dřevěná slánka. Vidím v ní velkou a pestrou symboliku. Je obyčejná a poznamenaná opotřebeností, přesto slouží. Tak je to i s námi v běžném v životě. Záleží na každém našem drobném kroku a činu, který odvedeme. A nezáleží na věku či svěžesti. Všichni

jsme potřební jako sůl a všichni bychom měli usilovat, abychom mohli být „solí země“.

Sůl je vzácnější – důležitější – než zlato. Stejně tak je pro každého z nás důležitá rodina. Obyčejné dřevěné slánce hrozí nebezpečí zkázy, pokud nebudeme opatrní a nebudeme o ni dobře pečovat. Obdobně je ohrožena rodina a vyžaduje naši obezřetnost a každodenní péči.

Jsem moc ráda, že slánka žije i v naší domácnosti, a věřím, že najde místo i rodině jednoho z našich dětí, které ji přijme jako naše rodinné stříbro.

Rut Kolínská